

დანიელის წიგნი — ნომერი ოცდაცხრამეტი

წინასწარმეტყველური გობელენის ახსნა: უილიამ მილერის სიზმარი და უკანასკნელ დღეებში საფუძვლოვანი ჭეშმარიტებების აღდგენა

Jeff Pippenger

2024-01-03

ჩვენ განვიხილავთ უილიამ მილერის სიზმრის წინასწარმეტყველურ გამოყენებას უკანასკნელ დღეებში, სადაც ყველა წინასწარმეტყველება თავის სრულყოფილ აღსრულებას პოულობს. მილერის სიზმარი ასახავს ადვენტიზმის საფუძვლმდებელი ჭეშმარიტებების აღმოჩენას, დამყარებას, უარყოფას, დამარხვასა და აღდგენას, რომლებიც მილერის მსახურების მეშვეობით იქნა შეკრებილი. ეს საფუძვლმდებელი ჭეშმარიტებები წარმოადგენდა იმ ჭეშმარიტებებს, რომლებიც 1798 წელს იქნა დაბეჭდილისგან გახსნილი. ეს ჭეშმარიტებები წარმოდგენილია ულაის მდინარის ხილვით. მილერის სიზმარი, როგორც ის წიგნში Early Writings არის ჩაწერილი, მისი მეორე სიზმარი იყო, და ეს სიზმარი წინასახედ იქნა ნაბუქოდონოსორის მეორე სიზმრით, ისევე როგორც თვით მილერიც ნაბუქოდონოსორით იყო წინასახედ წარმოდგენილი.

წინა სტატიებმა აჩვენა, თუ როგორ დასრულდა ნაბუქოდონოსორის ცხოვრების ის დასასრული, როდესაც იგი „შვიდ ჟამს“ მხეცის გულით ცხოვრობდა, სიმბოლურად 1798 წელს. შემდეგ მისი სამეფო აღდგა, და პირველად ნაბუქოდონოსორი სრულად მოქცეულ კაცს წარმოადგენდა. „აღსასრულის ჟამის“ თვალსაზრისით, 1798 წელს იგი „გონიერ“ წარმოადგენდა. ჩვენ ასევე დავადგინეთ, რომ როგორც ბაბილონის პირველმა მეფემ, ნაბუქოდონოსორის „შვიდი ჟამის“ სამსჯავრომ წინასახეობრივად გამოსახა ბელშაცარის ორი ათას ხუთას ოცის (mene, mene, tekel, upharsin) სამსჯავრო, რომელიც ბაბილონის უკანასკნელი მეფე იყო.

„ბაბილონის უკანასკნელ მმართველსაც, როგორც სახეობრივად მის პირველს, მოევლინა საღმრთო მღვიმარის განაჩენი: „მეფეო, ... შენ გეუბნება: სამეფო წარგერთვა შენგან.“ დანიელი 4:31.“ წინასწარმეტყველნი და მეფენი, 533.

დის უაითმა ბელშაცარი მისი სამსჯავროს ჟამს „უგუნურ მეფედ“ მოიხსენია. ნაბუქოდონოსორის სამსჯავროს ჟამის დასასრულს იგი „ბრძენ მეფეს“ წარმოადგენს, რადგან მან სარგებლობა მიიღო „შვიდი დროის“ სამსჯავროდან, ხოლო ბელშაცარმა, თუმცა ეს ისტორია იცოდა, უარი თქვა, რომ ამით ესარგებლა.

„მაგრამ ბელშაცარის გართობისა და საკუთარი თავის განდიდების სიყვარული წაშლიდა იმ გაკვეთილებს, რომლებიც მას არასოდეს უნდა დავიწყებოდა; და მან ჩაიდინა ისეთი ცოდვები, როგორებმაც ნაბუქოდონოსორზე აშკარა სასჯელები მოიტანა. მან გაფლანგა ის შესაძლებლობები, რომლებიც მადლით მიეცა მას, და უგულუბელყო მის ხელმისაწვდომ ფარგლებში არსებული შესაძლებლობების გამოყენება, რათა ჭეშმარიტებას გასცნობოდა. „რა უნდა ვქნა, რომ გადავრჩე?“ — ეს იყო კითხვა, რომელსაც დიდმა, მაგრამ უგუნურმა მეფემ გულგრილად აუარა

გვერდი.“ Bible Echo, April 25, 1898.

ნაბუქოდონოსორი არის 1798 წელს „ბრძნიერთა“ სიმბოლო, რომელნიც აღასრულებენ ჟამის დასასრულს ცოდნის გამრავლების გაგებას.

„ამაყი ქადილი ჯერ კიდევ არ იყო გასცდენოდა მის ბაგეთ, როცა ზეციდან ხმა ეუწყა მას, რომ ღვთის მიერ დადგენილი განკითხვის ჟამი დამდგარიყო. ერთ წამში გონება წაერთვა, და იგი პირუტყვივით იქცა. შვიდი წლის განმავლობაში ამგვარად იყო დამცირებული. ამ დროის დასასრულს გონება კვლავ დაუბრუნდა; და მაშინ, როცა მდებლად აღაპრო თვალი ზეცის დიდ ღმერთს, ამ სასჯელში ცნო ღვთიური ხელი და კვლავ აღდგენილ იქნა თავის ტახტზე.“

„საჯარო განცხადებაში მეფე ნაბუქოდონოსორმა აღიარა თავისი დანაშაული და ღვთის დიდი წყალობა მისი აღდგენის საქმეში. ეს იყო მისი ცხოვრების უკანასკნელი მოქმედება, როგორც იგი ჩაწერილია წმინდა ისტორიაში.“ Review and Herald, February 1, 1881.

ნაბუქოდონოსორის „შვიდი დროის“ დასასრულს მან საჯარო განცხადება გააკეთა, რომელიც საჯარო აღიარებასაც მოიცავდა. მიღერი, როგორც ნაბუქოდონოსორი, სიმბოლურად წარმოადგენს 1798 წლის „ბრძენებს“, რომელნიც ესმით ცოდნის გამრავლება აღსასრულის ჟამს. ორივეს ჰქონდა ორი სიზმარი, და მათი შესაბამისი მეორე სიზმრებიც სიმბოლურად განსაზღვრავს „შვიდ დროს“. წინა სტატიებში ნაჩვენები იყო, რომ „შვიდი დრო“ გარდამავალ წერტილს აღნიშნავს.

1798 წელს ნაბუქოდონოსორი აღნიშნავს გადასვლას თავისი ამპარტავანი მდგომარეობიდან ბრძენთა მდგომარეობაში. ეს მოიცავდა მის საჯარო აღიარებას. 1798 წელი ასევე იყო გარდამავალი წერტილი ბიბლიური წინასწარმეტყველების მეხუთე და მეექვსე სამეფოებს შორის. მან ასევე აღნიშნა პირველი ანგელოზის მოსვლა და, ამგვარად, ახალი განგებულების დაწყება, რადგან მომავალი სამსჯავროს გაფრთხილება ვერ დაიწყებოდა მანამ, სანამ ბიბლიური წინასწარმეტყველების მეხუთე სამეფო თავის სასიკვდილო ჭრილობას არ მიიღებდა.

თვით უწყებაც ნათელს ჰფენს იმ დროს, როდესაც ეს მოძრაობა უნდა აღსრულდეს. განცხადებულია, რომ იგი „მარადიული სახარების“ ნაწილია; და აუწყებს სამსჯავროს გახსნას. ხსნის უწყება ყველა საუკუნეში იქადაგებოდა; მაგრამ ეს უწყება სახარების ისეთი ნაწილია, რომლის ქადაგებაც მხოლოდ უკანასკნელ დღეებში შეიძლებოდა, რადგან მხოლოდ მაშინ იქნებოდა ჭეშმარიტი, რომ სამსჯავროს ჟამი დადგა. წინასწარმეტყველებანი წარმოგვიდგენენ მოვლენათა თანმიმდევრობას, რომელიც სამსჯავროს გახსნამდე მიდის. ეს განსაკუთრებით ჭეშმარიტია დანიელის წიგნის მიმართ. მაგრამ თავისი წინასწარმეტყველების ის ნაწილი, რომელიც უკანასკნელ დღეებს შეეხებოდა, დანიელს ებრძანა დაეხურა და დაეხუჭა „აღსასრულის ჟამამდე“. ვიდრე ამ ჟამს არ მივაღწევდით, სამსჯავროს შესახებ უწყება ვერ იქადაგებოდა, ამ წინასწარმეტყველებათა აღსრულებაზე დაფუძნებით. მაგრამ აღსასრულის ჟამს, ამბობს წინასწარმეტყველი, „მრავალნი მიმოივლიან, და ცოდნა მოიმეტებს“. დანიელი 12:4.

მოციქულმა პავლემ გააფრთხილა ეკლესია, რომ თავის დღეებში ქრისტეს მოსვლას არ დალოდებოდნენ. „ის დღე არ დადგება,“ — ამბობს იგი, — „თუ ჯერ განდგომილება არ მოვა და არ გამოცხადდება ცოდვის კაცი.“ 2 თესალონიკელთა 2:3. მხოლოდ დიდი განდგომილების შემდეგ და „ცოდვის კაცის“ მეფობის ხანგრძლივი პერიოდის გასვლის მერე შეგვიძლია ველოდოთ ჩვენი უფლის მოსვლას. „ცოდვის კაცი“, რომელსაც აგრეთვე ეწოდება „უსჯულოების საიდუმლო“, „დაღუპვის ძე“ და „უსჯულო“, წარმოადგენს პაპობას, რომელიც, როგორც წინასწარმეტყველებაში იყო ნაწინასწარმეტყველები, 1260 წლის განმავლობაში უნდა შეენარჩუნებინა თავისი უზენაესობა. ეს პერიოდი 1798 წელს დასრულდა. ქრისტეს მოსვლა იმ დრომდე ვერ მოხდებოდა. პავლე თავისი გაფრთხილებით მთელ ქრისტიანულ ეპოქას ფარავს 1798 წლამდე. სწორედ იმ დროის შემდეგ უნდა იქნეს ქადაგებული ქრისტეს მეორედ მოსვლის უწყება.

„ასეთი უწყება წარსულ საუკუნეებში არასოდეს გაცემულა. პავლე, როგორც ვიხილეთ, მას არ ქადაგებდა; იგი თავის ძმებს უფლის მოსვლისათვის მაშინ ჯერ კიდევ შორეულ მომავალისკენ მიუთითებდა. რეფორმატორებსაც იგი არ გამოუცხადებიათ. მარტინ ლუთერმა სამსჯავრო თავისი დროიდან დაახლოებით სამასი წლით მომავალში დაადგინა. მაგრამ 1798 წლიდან დანიელის წიგნი გახსნილია, წინასწარმეტყველებათა ცოდნა გამრავლდა და მრავალმა იქადაგა სამსჯავროს მოახლოების ეს საზეიმო უწყება.“ *The Great Controversy*, 356.

1798 წელს მოვიდა ხსნის საქმის ახალი განგებულება, და ამ ახალმა განგებულებამ გამოაცხადა გაფრთხილება სხვა განგებულების შესახებ, რომელიც 1844 წელს დაიწყო. განგებულების ამ ცვლილებისას ერთი კარი დაიხურებოდა და ერთი კარი გაიხსნებოდა.

ფილადელფიაში ეკლესიის ანგელოზს მისწერე: ამას ამბობს წმიდა, ჭეშმარიტი, დავითის გასაღების მქონე, რომელიც ალებს და ვერავინ დაკეტავს, და კეტავს და ვერავინ ალებს: ვიცი შენი საქმენი; აჰა, შენ წინაშე დავდგი ღია კარი, და ვერავინ დაკეტავს მას; ვინაიდან მცირედი ძალა გაქვს, და დაიცავი ჩემი სიტყვა, და არ უარყავი ჩემი სახელი. გამოცხადება 3:7, 8.

კარის გახსნა ახალი დისპენსაციის ნიშანია. 1798 წელს, პირველი აღმფოთების დასასრულს, რომელიც ძვ. წ. 723 წლიდან 1798 წლამდე აღსრულდა, მოხდა სამეფოთა და უწყების დისპენსაციური ცვლილება. ასევე, 1844 წელს, უკანასკნელი აღმფოთების დასასრულს, რომელიც ძვ. წ. 677 წლიდან 1844 წლამდე აღსრულდა, მოხდა დისპენსაციური ცვლილება. 1798 წელს დადგა პირველი ანგელოზის უწყების დისპენსაცია, რომელიც მოახლოებულ სამსჯავროს აფრთხილებდა. როგორც ნაბუქოდონოსორი, ისე მილერი წარმოდგენილნი არიან როგორც „ბრძენნი“, „აღსასრულის ჟამს“, როდესაც „კარი“ გაიხსნა პირველი ანგელოზის უწყების შიდა დისპენსაციისათვის და ზღვის მხეციდან მიწის მხეცამდე საგარეო დისპენსაციური ცვლილებისათვის. პირველი ანგელოზის უწყების დისპენსაცია აღსრულდა, როდესაც 1844 წლის 22 ოქტომბერს უწმიდესში შესასვლელი კარი გაიხსნა, და დადგა მესამე ანგელოზის დისპენსაცია და საგამომძიებლო სამსჯავრო.

მილერის მეორე სიზმარი იწყება მაშინ, როდესაც 1798 წელს კარი გაიღო, და სრულდება მაშინ, როდესაც კარი გაიღო „ორი მოწმის“ გარდამავალ პერიოდში, რომლებიც კვლავ სიცოცხლეს უბრუნდებიან, რათა გამოაცხადონ შუალადის ღაღადის უწყება. წინასწარმეტყველურად, როგორც ნაბუქოდონოსორი, ისე მილერი 1798 წელს ზღვის მხეცის სამეფოდან მიწის მხეცის სამეფოზე გადასვლას წარმოადგენდნენ. ორივე მათგანი 1844 წელს საგამომძიებლო სამსჯავროს მოახლოებისა და დადგომის გამოცხადებას წარმოადგენს. 1798 და 1844 წლები წარმოადგენს ღვთის თავისი ხალხის წინააღმდეგ პირველი და უკანასკნელი „რისხვების“ დასასრულს, რაც „შვიდი ჟამის“ პერიოდის განმავლობაში აღსრულდა, როგორც ეს ლევინთა ოცდამეექვსე თავშია წარმოდგენილი. 1798 წლიდან 1844 წლამდე არსებული ორმოცდაექვსი წელი წარმოადგენს სულიერი ტაძრის აღმართვას, რომელშიც აღთქმის მაცნე უეცრად მოვიდა 1844 წლის 22 ოქტომბერს, როდესაც ქრისტე წმიდიდან უწმიდესში გადავიდა.

1798 და 1844 წლები აღნიშნავს გადასვლებს (ერთზე მეტს), რომლებიც მონიშნულია „შვიდი დროით“. 1856 წელს მილერიტული ფილადელფიური ადვენტიზმიდან მილერიტულ ლაოდიკიურ ადვენტიზმზე გადასვლაც ასევე მონიშნული იყო „შვიდი დროის“ შესახებ ცოდნის ზრდით, რომელიც შემდგომ 1863 წელს იქნა უარყოფილი. 1798 წელს დანიელის წიგნიდან მოხდა ცოდნის ზრდა, რომელიც მოიცავდა ლევინთა წიგნის ოცდამეექვსე თავში მოხსენიებულ იმავე „შვიდ დროს“, და რომელიც მილერიტული ფილადელფიური ადვენტიზმის დასასრულს უნდა ყოფილიყო უარყოფილი.

პირველი ანგელოზის მოძრაობის გადასვლა ფილადელფიიდან ლაოდიკიაში წარმოდგენილი იყო შვიდი წლით, 1856 წლიდან 1863 წლამდე. ლაოდიკიური უწყება მოვიდა 1856 წელს, და შვიდი წლის განმავლობაში გახსნილმა „შვიდ ჟამთა“ ახალმა ნათელმა წარმოშვა სამსაფეხურიანი გამოცდის პროცესი, რომელიც ადვენტიზმმა 1863 წელს ვერ გაიარა. „შვიდ ჟამთა“ ნათლისთვის შვიდი წელი იყო მოცემული, რათა ან მიეღოთ იგი, ან უარეყოთ. მილერიტული ფილადელფიური ადვენტიზმის მოძრაობის გადასვლა მილერიტულ ლაოდიკიურ ადვენტიზმში წინასახავს ბოლოს მიმდევრობის შებრუნებას — მესამე ანგელოზის ლაოდიკიური მოძრაობის გადასვლას მესამე ანგელოზის ფილადელფიურ მოძრაობაში.

ესაიას სამოცდახუთწლიანი წინასწარმეტყველება აღნიშნავს ღმერთის პირველი და უკანასკნელი რისხვის დასაწყისს ისრაელის ჯერ ჩრდილოეთ, ხოლო შემდეგ სამხრეთ სამეფოთა წინააღმდეგ.

რადგან სირიის თავი არის დამასკო, და დამასკოს თავი არის რეცინი; და სამოცდახუთი წლის განმავლობაში ეფრემი შეიმუხრება, ისე რომ აღარ იყოს ერი. ესაია 7:8.

ესაიას წინასწარმეტყველება სამოცდახუთი წლის შესახებ მიეცა ძვ. წ. 742 წელს, და სამოცდახუთი წლის განმავლობაში ჩრდილოეთის სამეფო აღარ იარსებებდა. ძვ. წ. 742 წლიდან ცხრამეტი წლის შემდეგ, ძვ. წ. 723 წელს, ჩრდილოეთის სამეფო ასურეთმა მონობაში წაიყვანა. სამოცდახუთი წლის დასასრულს სამხრეთის სამეფოს აღშფოთება

დაიწყო ძვ. წ. 677 წელს, როდესაც მანასე ბაბილონელებმა ტყვედ წაიყვანეს. ამრიგად, სამოცდახუთი წელი აღნიშნავს ცხრამეტწლიან პერიოდს ჩრდილოეთის სამეფოს პირველ ტყვეობამდე, ხოლო შემდეგ კიდევ ორმოცდაექვს წელს მანასეს ტყვეობამდე.

იმ წინასწარმეტყველებებს თავიანთი შესაბამისი აღსრულება 1798, 1844 და 1863 წლებში მიეღწიათ. 1798 წელს ხსნის უწყების შინაგანი გადასვლა მოხდა პირველი ანგელოზის მოსვლასთან ერთად, და ასევე ბიბლიური წინასწარმეტყველების სამეფოთა გარეგანი გადასვლაც მოხდა. 1844 წელს ხსნის უწყების შინაგანი გადასვლა მოხდა, როდესაც კარი დაიხურა წმიდა ადგილთან და გამოძიებითი სამსჯავრო დაიწყო მესამე ანგელოზის მოსვლასთან ერთად. 1863 წელს გარეგანი ცვლილება მოხდა, როდესაც მიწის მხეცის ორივე რქა ორ კლასად გაიყო.

რესპუბლიკური რქა გაიყო ორ პოლიტიკურ პარტიად, რომლებიც მას შემდეგ დედამიწის მხეცის ისტორიაში ბატონობდნენ. პროტესტანტული რქა გაიყო ორ განდგომილ გამოვლინებად: ერთი ჯგუფი, რომელიც თავს პროტესტანტად აცხადებდა და ამავე დროს ამტკიცებდა, რომ მეშვიდე დღის შაბათს იცავდა, და მეორე კლასი, რომელიც ასევე თავს პროტესტანტად აცხადებდა, მაგრამ თაყვანისცემის არჩეულ დღედ მზის დღეს ამყარებდა.

იმ ისტორიაში, ბნელი ხანებიდან გამოსული პროტესტანტული რქა გამოიცადა 1840 წლის 11 აგვისტოდან 1844 წლის 22 ოქტომბრამდე, და ვერ გაუძლო გამოცდის პროცესს და გადავიდა კვირის დამცველი პროტესტანტი ხალხის მდგომარეობიდან კვირის დამცველ განდგომილ პროტესტანტ ხალხად.

1844 წელს დამკვიდრებული და იდენტიფიცირებული ჭეშმარიტი პროტესტანტული რქის ისტორიაში, 1856 წლიდან 1863 წლამდე გამოცდის პროცესი მიმდინარეობდა. შემდეგ ჭეშმარიტმა შაბათის დამცველმა პროტესტანტულმა რქამ გადასვლა განიცადა როგორც ფილადელფიიდან ლაოდისკამდე, ისე ჭეშმარიტი შაბათის დამცველი პროტესტანტი ხალხიდან შაბათის დამცველ განდგომილ პროტესტანტულ რქამდე. „შვიდი ჟამი“ დაკავშირებულია 1798, 1844, 1856 და 1863 წლებთან. „შვიდი ჟამი“ არის გარდამავალი წერტილის სიმბოლო, და ეს ჭეშმარიტება დაფუძნებულია რამდენიმე მოწმეზე.

1798 წელს გაიზარდა ცოდნა „შვიდი დროის“ შესახებ, რადგან პირველი დროითი წინასწარმეტყველება, რომელიც მილერმა აღმოაჩინა, სწორედ ეს ჭეშმარიტება იყო. 1863 წლისთვის ეს ჭეშმარიტება უარყოფილ იქნა, რითაც გამოიკვეთა ესაიას მეშვიდე თავში გადმოცემული წინასწარმეტყველების სამოცდახუთწლიანი პერიოდის დასასრულის დასკვნითი მონაკვეთი.

სრული ორი ათას ხუთას ოცი წლის წინასწარმეტყველება მოიცავს სამოცდახუთწლიან მონაკვეთს როგორც დასაწყისში, ისე დასასრულში, შებრუნებული გამოსახულების, სარკისებური მსგავსების სახით. დასასრულის დასაწყისში არსებული სამოცდახუთი წელი (1798), რომელიც წინასახედ იყო დასაწყისის დასაწყისში არსებული სამოცდახუთი წლისა ძვ. წ. 742 წელს, როცა წინასწარმეტყველება იქნა მოცემული, მოიტანა ცოდნის ზრდა „შვიდ ჟამთა“ შესახებ, რაც „ბრძენმა“ მილერიტებმა გაიგეს და

გამოაცხადეს. ხოლო დასასრულის დასასრულში, 1863 წლის სამოცდახუთი წლის მონაკვეთში, იმავე ჭეშმარიტებაზე კვლავ მოხდა ცოდნის ზრდა, რომელიც საბოლოოდ უარყვეს ჭეშმარიტი პროტესტანტული რქის ახლადდაგვირგვინებულმა „მღვდლებმა“.

ჩემი ერი ცოდნის უქონლობის გამო იღუპება; რადგან შენ უარყავი ცოდნა, მეც უარგყოფ შენ, რათა აღარ იყო ჩემთვის მღვდელი; რაკი დაივიწყე შენი ღმერთის რჯული, მეც დავივიწყებ შენს შვილებს. ოსია 4:6.

ცოდნის გამრავლება, როდესაც დანიელის წიგნი იხსნება, დაკავშირებულია „შვიდ ჟამთან“, ამიტომ იგი არა მხოლოდ გარდამავალი მომენტის სიმბოლოა, არამედ წინასწარმეტყველური უწყების ახსნისაც.

კიდევ ერთი გარდამავალი ეტაპი დაიწყო 2020 წლის 18 ივლისს, პირველი იმედგაცრუებით, რომელმაც დასაბამი მისცა „დაყოვნების დროს“ და აღნიშნა გამოცხადების მეთერთმეტე თავის სამ-ნახევარდღიანი პერიოდის დასაწყისი, როდესაც ორი მოწმე დიდ ქალაქის, სოდომისა და ეგვიპტის, ქუჩაში მკვდრად არიან განთხზმულნი.

2020 წლის 18 ივლისი აღნიშნავს სამი-ნახევარი სიმბოლური დღის („შვიდი დროის“) დასაწყისს, რომელიც ილუსტრირებული იყო 1856 წლიდან 1863 წლამდე ისტორიის მიერ. ორივე პერიოდი „შვიდი დროის“ სიმბოლოა. ორივე პერიოდი აღნიშნავს განგებულების შეცვლას (გადასვლას). ორივე პერიოდი წარმოადგენს ცოდნის ზრდას, რომელიც დაკავშირებულია „შვიდ დროსთან“.

ეს მოხდა ბაბილონის სამეფოდან მიდია-სპარსეთის სამეფომდე გარდამავალ პერიოდში, როდესაც დანიელმა ილოცა ლევიანთა ოცდამეექვსე თავის ლოცვა; ამით ლევიანთა ოცდამეექვსე თავის ლოცვა განისაზღვრა, როგორც უკანასკნელი დღეების გარდამავალი პერიოდის სასაზღვრო ნიშანი. მილერის სიზმარში, სიტყვა „გაფანტვის“ შვიდი გამოხატულების დასასრულს, მილერი ერთდროულადაც ტირის და ლოცულობს. ტირილი აღნიშნავს იმ წერტილს, როდესაც იუდას ტომის ლომი (მტვრის ჯაგრისიანი კაცი) ხსნის ბეჭედს იმ უწყებიდან, რომელიც დაბეჭდილი იყო.

მილერის ლოცვა აღნიშნავს დანიელის ლევიანთა წიგნის ოცდამეექვსე თავის ლოცვას, რომელიც დაკავშირებულია „შვიდ დროსთან“ და ხდება მაშინ, როცა მილერის სიზმარში კარი და ფანჯრები გაიხსნა. მაგრამ დანიელის ლოცვა მეცხრე თავში ასევე თანხვედრა დანიელის ლოცვას მეორე თავში. იგი ასევე თანხვედრა ნაბუქოდონოსორის აღმსარებლობით ლოცვას მისი „შვიდი დროის“ დასასრულს.

ამიტომ, მილერის ლოცვა წარმოდგენილი იყო ლევიანთა წიგნის ოცდამეექვსე თავის ლოცვით, რომელიც იყო საჯარო აღმსარებლობის ლოცვა და თხოვნის ლოცვა უკანასკნელი წინასწარმეტყველური საიდუმლოს ბეჭდის ახსნისათვის, რადგან ყოველი წინასწარმეტყველება უკანასკნელ დღეებს ასახავს. ამიტომ, დანიელის წიგნის მეორე თავის საიდუმლო წარმოადგენს უკანასკნელ საიდუმლოს, რომელსაც ბეჭედი უნდა მოეხსნას. მილერის ლოცვა, მის სიზმარში, იყო შფოთვისა და მართალი აღშფოთების ლოცვა იმ სისამაგლეებთან დაკავშირებით, რაც მის ოთახში არსებულ

ძვირფასეულობას დაემართა. მისი შფოთვა გამოსახული იყო იმათით, ვინც კვნესიან და ღალატებზე ეხევიელის წიგნის მეცხრე თავში, ას ორმოცდაათი ათასის დაბეჭდვის ჟამს.

მილერი აკვირდებოდა, თუ როგორ იმარხებოდა ჭეშმარიტებები თანდათანობით ყალბი მოძღვრებებით, და როგორ მიაღწია ამ პროცესმა საბოლოოდ იმ წერტილს, როდესაც თავად კუბოც (ანუ თვით ბიბლია) განადგურდა. მილერის კუბოს განადგურება მოხდა ადვენტიზმის მესამე თაობაში, როდესაც მიზანმიმართული მოძრაობა დაიწყო იმისთვის, რომ გვერდზე გადაედოთ მეფე იაკობის ბიბლია და მის ნაცვლად მიეღოთ ბიბლიის თანამედროვე, დამახინჯებული, კათოლიკურ საფუძველზე აგებული ვერსიები.

მილერმა ატირდა, შემდეგ ილოცა, და მაშინვე გაიღო კარი, და ხალხი ყველანი გავიდნენ. შემდეგ შემოვიდა მტვრის საწმენდი კაცი (იუდას ტომის ლომი), გააღო ფანჯრები და დაიწყო წმენდა. მაშინ მილერმა გამოთქვა თავისი შემოფოთება მიმოფანტული ძვირფასეულობის გამო, და მტვრის საწმენდმა კაცმა აღუთქვა, რომ ძვირფასეულობაზე იზრუნებდა. მტვრის საწმენდი კაცის დასუფთავების საქმის ფუსფუსში მილერმა ერთი წამით დახუჭა თვალები, და როცა თვალები გაახილა, ნაგავი გამქრალიყო. ძვირფასეულობა ოთახის ირგვლივ იყო მიმოფანტული, და მაშინ მტვრის საწმენდმა კაცმა დადგა უფრო დიდი სკივრი მაგიდაზე, შეკრიბა ძვირფასეულობა, ჩაყარა იგი სკივრში და თქვა: „მოდი და იხილე.“

გამოთქმა „მოდი და იხილე“ იმის სიმბოლოა, რომ ჭეშმარიტება ახლახან გაიხსნა. ის ჭეშმარიტება, რომელიც მილერისთვის იხსნება, საბოლოო ჭეშმარიტებაა, რადგან შემდეგი, რაც უნდა მოხდეს, არის მილერის გაღვიძება „შემახილზე“, რომელიც ხმამაღალ ძახილს წარმოადგენს. მილერი უკანასკნელი იყო, ვინც მილერიტთა ისტორიაში შუალამის ძახილის უწყება მიიღო, და სწორედ იმ შემახილამდე, რომელიც სიზმარში აღვიძებს მას, მან ერთი წამით დახუჭა თვალები. ბიბლიაში ერთადერთი მუხლი, რომელიც „წამს“ და „თვალებს“ მოიხსენიებს, პირველი აღდგომის მაჩვენებელია.

აჰა, გიცხადებთ საიდუმლოს: ყველანი არ დავიძინებთ, მაგრამ ყველანი შევიცვლებით, ერთ წამში, თვალის დახამხამებაში, უკანასკნელი საყვირის ჟამს; რადგან საყვირი დასცემს, და მკვდარნი აღდგებიან უხრწნელად, და ჩვენ შევიცვლებით. რადგან ამ ხრწნადმა უნდა შეიმოსოს უხრწნელება, და ამ მოკვდავმა უნდა შეიმოსოს უკვდავება. 1 კორინთელთა 15:51–53.

როგორც გამოცხადების მეთერთმეტე თავშია წარმოდგენილი, მესამე ანგელოზის ლაოდიკიური მოძრაობის მესამე ანგელოზის ფილადელფიურ მოძრაობად გარდაქმნის ისტორიაში მილერი წარმოადგენს გონიერ ქალწულთა შორის უკანასკნელს, რომელმაც შუალამის ღალატის ცნობა მიიღო. პირველნი, ვინც იგი მიიღეს, იყვნენ ყველაზე სულიერნი.

„ეს იყო შუალამის ძახილი, რომელსაც ძალა უნდა მიეცა მეორე ანგელოზის უწყებისთვის. ზეციდან ანგელოზები იქნენ მოვლინებულნი, რათა გაეღვიძებინათ

გულგატეხილი წმიდანები და მოემზადებიანათ ისინი მათ წინაშე მდგომი დიდი საქმისათვის. ყველაზე ნიჭიერი კაცები არ ყოფილან პირველნი, რომლებმაც ეს უწყება მიიღეს. ანგელოზები მოვლინებულნი იყვნენ მდაბალ და ერთგულ ადამიანებთან და აიძულებდნენ მათ, აღემაღლებინათ ძახილი: „აჰა, სიძე მოდის; გამოდით მის შესახვედრად!“ მათ, ვისაც ეს ძახილი მიენდო, იჩქარეს და სულიწმიდის ძალით გაახმოვანეს ეს უწყება და გააღვიძეს თავიანთი გულგატეხილი ძმები. ეს საქმე არ იდგა ადამიანთა სიბრძნესა და სწავლულობაზე, არამედ ღვთის ძალაზე, და მის წმიდანებს, რომელთაც ეს ძახილი მოისმინეს, ვერ შეეძლოთ მისთვის წინააღმდეგობის გაწევა. ყველაზე სულიერმა ადამიანებმა პირველად მიიღეს ეს უწყება, ხოლო ისინი, ვინც ადრე ხელმძღვანელობდნენ ამ საქმეში, უკანასკნელნი იყვნენ, რომლებმაც მიიღეს იგი და ხელი შეუწყვეს ძახილის გამდიერებას: „აჰა, სიძე მოდის; გამოდით მის შესახვედრად!“ Early Writings, 238.

გამოცხადების მეთერთმეტე თავის სამ-ნახევარი სიმბოლური დღის დასასრულს იქადაგება ეზეკიელის ოცდამეშვიდე თავში წარმოდგენილი ორი უწყებიდან პირველი. პირველი უწყება მკვდარ და გაფანტულ ძვლებს ერთად კრებს, მაგრამ ისინი კვლავ მკვდარნი არიან. ეს უწყება წარმოდგენილი იყო იმ ხმით, რომელიც „უდაბნოში“ ღაღადებდა; ამით ცხადდება, რომ ეზეკიელის უწყება იწყება სამ-ნახევარი სიმბოლური დღის დასრულებამდე. ეს სამ-ნახევარი დღე „უდაბნოს“ წარმოადგენს, და სწორედ „უდაბნოდან“ იქადაგება ეს უწყება. „უდაბნო“ აგრეთვე „შვიდი ჟამის“ სიმბოლოა, რაც აღნიშნავს გარდამავალ ეტაპს და დაბეჭდილის ახსნას, რომელიც განსაცდელის პროცესს შემოიტანს.

არსებობს გზავნილის თანმიმდევრული განვითარება და მისი თანმიმდევრული მიღებაც, როგორც ეს მილერიტთა ისტორიის შუალამის ღაღადის მაგალითით არის ნაჩვენები. ყველაზე სულიერნი პირველნი იყვნენ, რომლებმაც უდაბნოში მღაღადებელი ხმის გზავნილი მიიღეს, და ადვენტიზმის ისტორიკოსები მიუთითებენ უილიამ მილერის მიერ 1844 წლის 22 ოქტომბრამდე მხოლოდ რამდენიმე დღით ადრე დაწერილ წერილზე, სადაც მილერი მოწმობს, რომ მან საბოლოოდ გაიგო და მიიღო სამუელ სნოუს შუალამის ღაღადის გზავნილი.

„ძვირფასო ძმაო ჰაიმს: მე ვხედავ დიდებას მეშვიდე თვეში, რომელიც უწინ არასოდეს მიხილავს. თუმცა უფალმა მაჩვენა მეშვიდე თვის ტიპური მნიშვნელობა ერთი წლისა და ნახევრის წინათ, მაინც ვერ შევიცანი ამ ტიპების ძალა. ახლა კი, კურთხეულ იყოს უფლის სახელი, მე ვხედავ მშვენიერებას, ჰარმონიასა და შეთანხმებას წერილებში, რისთვისაც დიდხანს ვლოცულობდი, მაგრამ დღემდე ვერ ვხედავდი. მადლობა შესწირე უფალს, ჰო, სულო ჩემო. დაე, ძმა სნოუ, ძმა სტორსი და სხვანიც კურთხეულ იყვნენ მათი მსახურებისათვის ჩემი თვალების ახელაში. მე თითქმის სახლში ვარ. დიდება! დიდება! დიდება! დიდება!“ უილიამ მილერი, Signs of the Times, October 16, 1844.

შუალამის ღაღადის ისტორიის გამეორებაში, როგორც ეს მილერის სიზმარშია წარმოდგენილი, მილერმა ერთი წამით დახუჭა თვალები. ამგვარად, „ერთ წამში, თვალის დახამხამებაში, უკანასკნელ საყვირზე; რადგან საყვირი ახმიანდება და მკვდარნი აღდგებიან.“ მილერის სიზმარში იგი წარმოადგენს უკანასკნელს, ვინც

მიიღო შუალამის ღალადის უწყება, როგორც ეს მის საკუთარ ისტორიაშიც მოხდა. იგი წარმოადგენს მათ, ვინც საბოლოოდ იღებენ ამ უწყებას სწორედ მანამ, სანამ მტვრის საწმენდი კაცი გაფანტულ ძვირფას ქვებს მოაგროვებს და უფრო დიდ ყუთში ჩაყრის. გამოცხადების მეთერთმეტე თავში, უკანასკნელნი, ვინც ეზეკიელის მეორე უწყებას იღებენ, რომელიც ისლამის ოთხი ქარის უწყებაა და ამავე დროს ბეჭდვის უწყებაც, ამას აკეთებენ სწორედ მანამ, სანამ შვიდი საყვირიდან უკანასკნელი ახმიანდება, რომელიც არის „მესამე ვაების“ საყვირი. „ერთ წამში, თვალის დახამხამებაში, უკანასკნელ საყვირზე; რადგან საყვირი ახმიანდება, და მკვდარნი აღდგებიან უხრწნელნი, და ჩვენ შევიცვლებით.“ (1 კორინთელთა 15:52)

ეს მონაკვეთი მიუთითებს პირველ აღდგომაზე, რომელიც ხდება მეორედ მოსვლისას; მაგრამ ასევე არსებობს გამხმარი ძვლების მკვდართა აღდგომა (ორი მოწმე), რომელიც ხდება გამოცხადების მეთერთმეტე თავის დიდი მიწისძვრის ჟამს. იმ მიწისძვრის „ჟამს“ შვიდი საყვირიდან უკანასკნელი საყვირი ხმიანდება, და მკვდარი მოწმეები, რომლებიც ქუჩაში იყვნენ, სიცოცხლეს უბრუნდებიან — არა როგორც ლაოდიკიელები, არამედ როგორც ფილადელფიელები, რადგან მესამე ვაის საყვირისას ორი მოწმე დაბეჭდილია და უხრწნელებად იცვლება, ვინაიდან ისინი აღარასოდეს შესცოდავენ. მილერი წარმოადგენს უკანასკნელს, ვინც იღებს უწყებას, რომელსაც ორი მოწმე სიცოცხლეში მოჰყავს; ეს არის ისლამის ოთხი ქარის უწყება და იგი არის დაბეჭდვის უწყება.

იმ საყვირის ხმა აღადგენს მკვდარი გამხმარი ძვლების უკანასკნელ ნაწილს, რომლებიც სოდომისა და ეგვიპტის ქუჩაში იყო გაფანტული. მილერი აკვირდებოდა, თუ როგორ იმარხებოდა ჭეშმარიტებები თანდათანობით ყალბი მოძღვრებებით. ბოლოს მილერმა იტირა, რითაც აღნიშნა დრო, როდესაც ბეჭდების ახსნა უნდა დაწყებულიყო, ვინაიდან ბეჭდების ახსნა თანდათანობითი საქმეა. ის ბეჭდების ახსნა დაიწყო სამნახევარი დღის დასასრულის პერიოდში.

მას შემდეგ, რაც მილერმა იტირა, თხრობაში შევიდა ის, ვისაც ძალაუფლება ჰქონდა დაბეჭდილი წიგნის გახსნისა. მილერის სიზმარში იგი იყო „ჭუჭყის ჯაგრისის კაცი“. შემდეგ მილერმა ილოცა და მყისვე კარი გაიღო, რითაც აღინიშნა ის წერტილი, სადაც მესამე ანგელოზის ლაოდიკიური მოძრაობა უნდა გადასულიყო მესამე ანგელოზის ფილადელფიურ მოძრაობაში. მისი ლოცვა იყო ლევიანთა ოცდამეექვსე თავის ლოცვა; ეს იყო ლოცვა საბოლოო წინასწარმეტყველური საიდუმლოს გაგებისთვის და საჯარო აღსარება იმ ამბოხებისა, რომელმაც ორ მოწმეზე მოიყვანა სამი-ნახევარი დღე; ეს იყო ეზეკიელის მეცხრე თავში დაბეჭდილთა ლოცვა.

ლოცვის შემდეგ ქრისტე (მტვრის საწმენდი კაცი) შევიდა და ოთახის დალაგება დაიწყო. მტვრის საწმენდი კაცის გაწმენდის საქმის დასასრულს მილერმა ერთი წამით თვალები დახუჭა, რითაც აღინიშნა იმ პერიოდის დასასრული, როცა მკვდარი, გამხმარი ძვლები აღდგებოდა. შემდეგ მტვრის საწმენდმა კაცმა მილერის ოთახში მიმოფანტული ძვირფასეულობა შეკრიბა და ახალი, უფრო დიდი კუბოს შიგნით მოათავსა, მილერის ოთახის შუაგულში მდგარ მაგიდაზე, როგორც ორი მოწმე აღიმართება დროშად. და როგორც დროშა, ისინი შემდეგ მოუხმობენ ღვთის სხვა

ფარას, რომელიც ჯერ კიდევ ბაბილონშია, რომ „მოდით და იხილეთ“ უწყება, რომელიც იუდას ტომის ლომმა ახლახან ჩააგდო ახალ, უფრო დიდ კუბოში.

შემდეგ სტატიაში დავიწყებთ ულას მდინარის ხილვის განხილვას, როგორც დანიელის წიგნიდან მომდინარე იმ ჭეშმარიტებათა სიმბოლოსი, რომელიც 1798 წელს გაიხსნა. ამ განხილვის წინ რამდენიმე საყრდენი მითითება უკვე წინასწარ დავადგინეთ. პირველი ის არის, რომ მილერიტთა უწყება სრულყოფილი იყო (თავისი ზრდის იმ ეტაპზე), მაგრამ არასრული. იგი მოთავსებული იყო ორი და არა სამი გამაპარტახებელი ძალის ჩარჩოში. მეორე ის არის, რომ როდესაც მილერის სიზმარი საფუძვლიანი ჭეშმარიტებების საბოლოო აღდგენას აღნიშნავს, მაშინ ეს საფუძვლიანი ჭეშმარიტებები თავიანთ თავდაპირველ დიდებაზე „ათჯერ უფრო ნათელია“. მესამე საკითხი ის არის, რომ პირველი ანგელოზის მოძრაობა (მილერიტული მოძრაობა) მეორდება მესამე ანგელოზის მოძრაობაში, თუმცა რამდენიმე მნიშვნელოვანი დათქმით. მილერიტები, როგორც სიმბოლო, ფილადელფიელები იყვნენ; ისინი მოქცეული ნაბუქოდონოსორი იყვნენ, მაგრამ საბოლოოდ და სამწუხაროდ, 1863 წელს „იერიქონი კვლავ ააშენეს“.

მესამე ანგელოზის მოძრაობა ლაოდისკიელებად დაიწყო, რომელთაც მოქცევა ესაჭიროებოდათ, მაგრამ საბოლოოდ ისინი მონაწილეობას მიიღებდნენ იერიხოს საბოლოო განადგურებაში (უკანასკნელი დღეების იერიხოში).

„მაცხოვარი არ იყო მოსული იმისათვის, რომ გაეუქმებინა ის, რაც პატრიარქებსა და წინასწარმეტყველებს ჰქონდათ ნათქვამი; რადგან თვითონვე ელაპარაკებოდა ამ წარმომადგენელ კაცებს მათი მეშვეობით. ღვთის სიტყვის ყველა ჭეშმარიტება მისგან მომდინარეობდა. მაგრამ ეს ფასდაუდებელი ძვირფასი ქვები ცრუ ჩარჩოებში იყო ჩასმული. მათი ძვირფასი ნათელი შეცდომის მსახურებაში იყო ჩაყენებული. ღმერთს სურდა, რომ ისინი შეცდომის ჩარჩოებიდან ამოღებულიყვნენ და ჭეშმარიტების წყობაში ჩასმულიყვნენ. ამ საქმის აღსრულება მხოლოდ ღვთაებრივ ხელს შეეძლო. შეცდომასთან თავისი კავშირის გამო, ჭეშმარიტება ღვთისა და ადამიანის მტრის საქმეს ემსახურებოდა. ქრისტე მოვიდა, რათა იგი დაემკვიდრებინა იქ, სადაც ღმერთს განადიდებდა და კაცობრიობის ხსნას აღასრულებდა.“ The Desire of Ages, 287.